

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Amtsgericht Hannover (Nemčija) 22. maja 2017 – Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe/TUIfly GmbH

(Zadeva C-291/17)

(2017/C 239/50)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Amtsgericht Hannover

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe

Tožena stranka: TUIfly GmbH

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali odsotnost z dela pomembnega dela letalskega osebja dejanskega letalskega prevoznika, ki je potrebno za izvedbo leta, zaradi bolniškega staleža pomeni izredne razmere v smislu člena 5(3) Uredbe (ES) št. 261/2004 ⁽¹⁾? Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen: kakšna mora biti stopnja odsotnosti z dela za domnevo obstoja takšnih razmer?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen: ali spontana odsotnost z dela pomembnega dela letalskega osebja dejanskega letalskega prevoznika, ki je potrebno za izvedbo leta, zaradi prekinitve dela, ki nima podlage v delovnem pravu in zakonodaji o kolektivnih pogodbah („nezakonita stavka“) pomeni izredne razmere v smislu člena 5(3) Uredbe (ES) št. 261/2004? Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen: kakšna mora biti stopnja odsotnosti z dela za domnevo obstoja takšnih razmer?
3. Če je odgovor na prvo ali drugo vprašanje pritrdilen: ali so morale izredne razmere obstajati v času odpovedanega leta, ali pa ima dejanski letalski prevoznik na podlagi poslovnih razlogov pravico pripraviti nov program letov?
4. Če je odgovor na prvo ali drugo vprašanje pritrdilen: ali se možnost izoginitve nanaša na izredne razmere ali na posledice nastopa izrednih razmer?

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91; UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 8, str. 10

Tožba, vložena 23. maja 2017 – Evropska komisija/Romunija

(Zadeva C-301/17)

(2017/C 239/51)

Jezik postopka: romunščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: L. Nicolae in E. Sanfrutos Cano, agenta)

Tožena stranka: Romunija

Predlog tožeče stranke

— v smislu člena 258 PDEU naj se razglasi, da Romunija s tem, da v zvezi z 68 odlagališči odpadkov ni ravnala v skladu z obveznostjo iz člena 7(g) in člena 13 glede sprejetja vseh potrebnih ukrepov za zaprtje, v najkrajšem možnem času, mest, ki na podlagi člena 8 niso dobila dovoljenja za nadaljevanje dejavnosti, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima v skladu s členom 14(b) v povezavi s členom 13 Direktive Sveta 1999/31/ES z dne 29. aprila 1999 o odlagališčih odpadkov;

— Romuniji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožba, ki jo je Evropska komisija vložila zoper Romunijo, temelji na neizpolnitvi obveznosti, ki jih ima ta v skladu s členom 14(b) v povezavi s členom 13 Direktive 1999/31/ES glede 68 odlagališč, ki v smislu člena 8 niso pridobili dovoljenja za nadaljevanje obratovanja in ki se morajo zato zapreti v skladu s členom 7(g) in členom 13 Direktive.

Komisija trdi, da člen 14 Direktive 1999/31/ES vzpostavlja prehodno ureditev odstopanja za odlagališča, ki jim je izdano dovoljenje ali so že opravljala dejavnost v času prenosa te direktive v nacionalno zakonodajo, da bi najpozneje do 16. julija 2009 taka odlagališča ustrezala novim zahtevam na področju okolja, določenim v členu 8 te direktive. Na podlagi člena 14 (b), po predstavitvi sanacijskega načrta pristojni organ sprejme končno odločitev o morebitnem nadaljevanju odlaganja na podlagi tega načrta in te direktive. Države članice morajo v skladu s členom 7(g) in členom 13 sprejeti potrebne ukrepe za čimprejšnje zaprtje odlagališč, ki v skladu s členom 8 niso pridobila dovoljenja za nadaljevanje obratovanja.

V smislu člena 13 je mogoče odlagališče ali njegov del šteti za dokončno zaprtega šele, ko pristojni organ opravi dokončno inšpekcijo na kraju samem, presodi vsa poročila, ki mu jih predloži upravitelj, in zadnjenavedenemu sporoči odločitev o zaprtju odlagališča.

Glede 68 odlagališč odpadkov, navedenih v tožbi, Komisija trdi, da ji Romunija ni posredovala podatkov, na podlagi katerih bi lahko preverila, ali je poleg prenehanja dejavnosti takih odlagališč, postopek zaprtja dejansko končan v skladu z zahtevami, določenimi v Direktivi 1999/31/ES. V tem oziru Komisija trdi, da se Romunija, da bi upravičila neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz Direktive, ne more sklicevati na povsem notranje položaje, kot so stečaj gospodarskih subjektov, spori, vezani na lastninsko pravico, dejstvo, da je upravni postopek v teku ali odgovornost lokalnih organov.

Rok za prenos te direktive v nacionalno pravo je potekel 16. julija 2009.

**Pritožba, ki jo je George Haswani vložil 26. maja 2017 zoper sodbo Splošnega sodišča (sedmi senat)
z dne 22. marca 2017 v zadevi T-231/15, Haswani/Svet**

(Zadeva C-313/17 P)

(2017/C 239/52)

Jezik postopka: francoščina

Stranke

Pritožnik: George Haswani (zastopnik: G. Karouni, odvetnik)

Drugi stranki v postopku: Svet Evropske unije, Evropska komisija

Predlogi

— Točke od 39 do 47 Sodbe Splošnega sodišča z dne 22. marca 2017 (zadeva T-231/15), v katerih je ugotovljeno, da je predlog za razglasitev ničnosti Sklepa Sveta (SZVP) 2016/850 z dne 27. maja 2016 o spremembi Sklepa 2013/255/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Siriji⁽¹⁾ in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2016/840 z dne 27. maja 2016 o izvajanju Uredbe (EU) št. 36/2012 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Siriji⁽²⁾ nedopusten, ter točke 1, 3, 4 in 5 izreka navedene sodbe naj se razglasijo za nične;

— Posledično, naloži naj se izbris imena G. Haswanija iz prilog k zgoraj navedenima aktoma;

— V okviru pritožbe, naj se Sklep 2015/1836⁽³⁾ in Izvedbena uredba 2015/1828⁽⁴⁾ razglasita za nična;